

135781

BIBLIOTEKA
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

XVII

14457

AQVILA SARMATICA

Divinæ Fulminatrix Nemesis

Tria Væ clangens

Super procrastinantem Corvum Bacchanalem

ANDREAM WOLSEUM

Veluti atrum funeris sui Cantatorem

CYGNUM

Sub Bacchanale Triduum

Ternum ferale Væ sibi occinentem

Ante Solis diem

PROVOLANS

Mentibus & oculis Convolutum Spectatorum, Antecinerallibus Ludis
Candidæ Concolor Veritati

*Ab Illustriſſima Perilluſtri Prænobili ac
Magnifica*

ORATORIÆ FACULTATIS JUVENTUTE

Regio-Lojolani Athenæi

In Corde Lechiæ

PROPOSITA

Secundum illud Apocal. 2. Et vidi & audiui vocem unius Aquilæ
volantis per medium celi, dicentis voce magna Væ! væ! væ! ha-
bitantibus in terra Item væ! væ! secundum abijt & ecce væ!
tertium veniet cito Apoc: 19.

Anno Salutis nostræ MDCCXXV. Die 10. Februarij.

ARGUMENTUM

ANno 1630. Regnante Sigismundo III. vidit Polonia recentissimam Divinam
Nemesis super Bacchanales Libertinos Lupercalesq; choragos in ANDREA
WOLSEO, apud Franciscum Wessellum e Principe Gaudentiorum Familia
pro Regio regimine Hungariam administrantem, Viro admissionis intimæ, sed homi-
ne Sectario, quicquid in Polonia super ampla bonâ feriretur, ac Genio indulge-
ret, quodam Sabbato in fluvio Raba ab accurrente Wesselio naufragio ereptus,
agnoscit salutarem sibi fuisse Marianam diem, votoq; se obligat proximo Sabbato
ejurata Hæresi, Catholicæ Religioni nomen daturum. Admonebatur elicti voti
ANDREAS, verum surdus procrastinator, Sabbatum trahebat ex Sabbato, usq; dum
antecinerallibus diebus, luxu, crapulâ, Orgijs Bacchi, diutinoq; saltu lassatus esset,
lethali langvore corripitur, Sabbatiniq; propositi commonitus, nihil aliud responde-
bat, nisi hæc tria verba: heu! tria væ! mihi peccatori! Sic demum nec ab Hæresi nec
à tali mentis intemperie ad mentem rediens, proximo Quadragesimæ Sabbato exspi-
ravit.

P. Ioa: Nad. Anni Mariani Sabb: 33. fol. 632. C. 1.

135781

Ed. Andree G. G. G.

Prologus.

Luxus dispositis menfarum obsonijs Genio WOLSEI geniales reproducit dies. Superveniens verò Luctus pateris immiscens crania, tragicam Strategorum representat catastrophem, admonente Temperantiâ quòd etiam mors se festivis misceat atra choris.

ACTUS Primus.

Scena 1ma. Wolseus vicario Regiæ Majestatis suffultus caractere, à Sigismundo III. Rege Poloniarum ad Wesseliū in Hungariam delegatus comitantibus Polonis extra limites Patriæ, esuriali feriâ assidens mensæ carnibus onerata, admonitus ab orthodoxis hanc diem solito Ecclesiæ jejuniò Deiparæ consecratam, non esse temerè violandam, deterretur ab esu carnum per cicuratum corvum super mensas cras, cras, exocitantem.

Scena 2da. Violaturus in contèptū Religionis diem abstinentiæ largiore mero, ubi arripit WOLSEUS craterem, exhausto Baccho, cernit insculptum fundo cranium cum stemmate mors in aula: unde sinistris de Aula Wesselij corripitur opinionibus: quas excussurus Carossus ejus filius, errorem minus perito adscribit sculptori, adducens illud Prophetæ: mors in olla.

Scena 3tia. Præmissus obviam WOLSEO Chrisossus Filius Wesselij comitante Meotinio, de Italica Corvinorum Familia Hungarico Comite, favores suæ Gentis Procerum, mæsto WOLSEO pollicetur, paulò immutato Horatii fragmento: non ferent in mare te novi fluctus.

Scena 4ta. Invitatos deducens Hospites ad Patrem suum Wesseliū Chrisossus, advertit super Hungaricos montes Corvum ab Aquila discerpi, inter vites hærentem, quarum botros decerpens Carossus invenit inter illos schedulam cum inscriptione *ter vie dabit olor ater, saltibus lethum canet.* Quo lecto botros offert Chrisossao, gemino ab eodem redonatus corde aureâ catena colligato, cum lemæ ex una parte *Quis nos separabit?* ex altera, mors quoque ligabit. Unde WOLSEUS bonum sumit omen de reunienda Polonis Hungaria.

Scena 5ta. Meotinius præsumptuosam WOLSEI perpendens pollicitationem, dolo eum aggredi statuit, Filodorumque filium suum dato scripto, stemmate corvum referente signato, mittit ad Sylvanum ut efferata animalia præstò sint pro Venatione, cui intentos Sarmatas facilius aggredi possit secundum illud: *Saltibus lethum canet.*

Chorus

Fortuna triumphales erigens Colossos Sarmaticorum Genios Procerum invitat ad Coronas, quos Livor & Invidia dum in cautes suos propellere contendunt, proprijs capiuntur laqueis, Carpato ad escam Vulturum acclavandi.

Interludium

ACTUS Secundus.

Scena 1ma. Wesselius excepto perhumaniter WOLSEO audit vota Sigismundi Regis Poloniarum de reunienda Poloniæ Hungaria; ampliusque in Polonia bonis à Sigismundo per Legatum oblati, ad hoc inducitur, ut resignato Hæreditario Principatu WOLSEO, ipse ad Regem Sigismundum tendere statuatur. WOLSEUS verò novo auctus honore exocitantem corvum hunc sibi prædixisse autumans, unâ cum Wesselio à Meotinio pro Ludis Sylvestribus invitantur: innuente Carossao; *Saltibus lethum canet.*

Scena 2da. Posthumus è Principe Hunniadum Familia maleferens Wesselij dignitatem à Meotinio de intentis WOLSEI edoctus, inito cum eodem fædere & scriptis firmato, subordinat partem suorum ad latebras sylvæ, ut dispersos in venatione Polonos aggrediantur, corypheum ipse acturus necis. Fratri verò suo Olorino mandat, ut collectis copijs ad ostia Rabæ, viam præcludat fugæ, fata parans Sarmatis, secundum illud: *ter vie dabit olor ater.*

Scena 3tia. Perstreperente Venatorio cornu accingunt se venationi Wesselius & WOLSEUS cum Filijs, comitantibus nonnullis Polonis Juvenibus, qui pro certa quasi præda ad cubilla ferarum à Meotinio disponuntur, juncto Juvenibus, Filodoro. Excitata itaque canum latratu fera, primos post se trahit fugâ Principes, quos manibus Sicariorum obijcit: teneri verò juvenes ab erumpente sylvestri monstro per sylvâ fugantur. Videns interim Meotinius à Principibus Sicarios superari, astu tegens dolum, armatam interijcit manum, acceptoque vulnere grave patitur deliquium.

Scena 4ta. Chrisossus invento in Sylvis fæderis Meotiniani scripto, agnoscit dolo illius, fata Polonis fuisse intentata, quos per sylvam inquirens, dum ulterius pergit, incidit in arborem in modum Crucis protensam, sub qua lassatus viâ, oblati à Carossao botris, vires refocillans, gravi opprimitur iopore.

Chorus

Astu seu Dolo liberati à Promethei pœna Livor & Invidia, ferali Cuoreffo alligatis insultant Sarmatarum Genijs, instabiles Fortunæ favores deplorantibus.

Interludium

ACTUS Tertius.

Scena ima. Olorinus secundum mandatum Hunniadis nonnullos Procere Hun-gariæ cum Exercitu in suas partes trahens, accepto ab illis Sacramento, deducit in Sylvas & traiecit limites Poloniæ alluentes, quatenus liberum Polonis præcluden-tes passum inopinatos aggrediantur.

Scena 2da. Dispositis per Sylvam copijs Olorinus, reducem à Venatione WOL-SEUM aggreditur, à quo duello superatus, fugâ suâ consulit saluti insequente WOL-SEO.

Scena 3tia. Oberrans per Sylvam Carossius evocat è latebris, suis clamoribus E-remicolam, à quo ex occasione visi prius spectri edocetur, quomodo qui ducunt in bo-nis dies suos, in puncto descendunt ad Inferna. Unde orthodoxam profitetur Reli-gionem, acceptâq; ab Eremicola benedictione, sequentibus: *referet salutis crux tibi precor viam*, ulterius progreditur.

Scena 4ta. Lætiior Carossius inventâ Salutis viâ, putat illud verificari: *salutibus le-tum canet*; mæstus verò ex amisso in sylvis Achate, commemorato cordium lemma: *quis nos separabit!* erigitur in spem inveniendi Chrisostai, quem inquirens incidit in literas Meotini, ex quibus de illius edoctus fraudibus, in Filodorum ejus Filium con-surgit, sed ratus iram ementito favore tegere, de recto tramite ad WOLSEUM Pa-trem edocetur.

Scena 5ta: Filodorus expedito Carossio incidens in Patrem deliquio oppressum, putat illum è vivis sublatum esse, unde præ nimio dolore violentas sibi inferit manus.

Scena 6ta. Rediens ad se Meotinius viso saucio Filodoro, mortis illius fuisse præ-sagium in Aquila discerpente corvum, & in illis: *salutibus Lethum canet*, putat. Utu-rus itaq; eadem filij, pergit inquirere Polonos, de quibus solum reperiens Carossium, sub arbore in modum crucis protensa, exanime (ut putabat) Chrisostai Corpus contemplantem, eidem alligat Arbori, crudeliter trucidandum, ingeminantem secun-dum lemma cordium: *mors quoq; ligabit*. Sed dum Meotinius partim à circumstanti-bus frondibus, partim errore manus ab inferenda arcetur morte, Carossius precatio-nem Eremicolæ, & illud: *non ferent in mare suam sortiri eventum* putat. Quem re-vinctum Meotinius Wesselio sistendum deducit.

Chorus

Astus Thesfalica Genio WOLSEI propinat pocula in sanitatem, edocente Tem-perantiâ, quod non sit in pota vera Salus salutis.

Interludium

ACTUS Quartus.

Scena ima. Wesselius ementitâ à Meotinio morte filij sui exacerbatus, condemnat Carossium, quatenus in loco cædis alligato arbori, cor extrahatur sibi in disco dese-rendum, frustra deprecante Patre WOLSEO, qui commemorans, signatum cranio scyphum, Filio suo mortem in Aula prædixisse putat, sibiq; mortem in olla accelera-turus, sponte exhauriendum à se, veneno condit craterem, sed impeditus ne biberet à Filio, ad Hungaros desciscit, succedente in locum illius Meotinio.

Scena 2da. Carossius statuam præteriens Bmæ V. suam commendat Innocentiam, quæ inclinato capite, annuens veluti ejus postulatis movet Aquilarchum (cui exe-cutio Decreti commendata) ad commiserationem. Sed instantibus alijs dum expoli-atur, inveniuntur literæ fraudes Meotinijs continentes, ex quibus patet Innocen-tia Carossii, quem liberaturus à morte Aquilarchus, secundum præ-sagium Aquilæ, ex-tractum Corvo cor cum Sangvine & Literis Meotini transmittit Wesselio.

Scena 3tia. Excitatus à longo sopore Chrisostaus, post mutuos affectus re intel-lecta, instrumenta producit fæderis, ex quibus doli patefiunt Meotini, unde certio-rem de illis redditurus Patrem, quantocius Domum petit.

Scena 4ta. Erumpentes è Sylvarum latebris Oloriani, captivant Wesselianos unâ cum WOLSEO fædus eorum expetente, qui videns filium suum Carossium secundâ quasi morte pereuntem, verificari jam putat *ter vix dabit Olor ater* &c præmonitusq; à Carossio, ut spem ponat Salutis in manibus DEI, Diuq; Virginis, salubrem conte-mnit admonitionem.

Scena 5ta. Triumphante Meotinio de successu fraudis supervenit Wesselius à

Chrisostomus de omnibus præmonitus, perfidiam exprobrat, ingeminantiq; se ab Aquila tanquam Corvum discerpi, violentas iniicit manus: Hunniadi Copias viam sibi præcludentes profligat, rebelles capit, Sigismundo deducendos; incolumi verò reperto WOLSEO & Carolao, Virgini Divinissimæ tanquam Reginæ Poloniæ & Hungariæ summas persolvit gratias.

Chorus.

Assidens mensis dapibus oneratis WOLSEI Genius, ab assidentibus è Schola Epicuri Epulonibus illo imbutus principio: *Comedamus & bibamus, cras enim moriemur*; Baccho liberius indulget: quo temulentus, inter tripudia in foveam cadit.

Interludium

ACTUS Quintus.

Scena 1^a. Naufragus WOLSEUS ab accurrente Vesselio aquis eripitur, commemorans illud sibi: *non ferebat in mare*. Salutaremq; sibi agnoscens Marianam diem, Sacrosanctè se obligat ejurata Hæresi proximo sabbato Sacrationem profiteri Religionem, exhilarante choro tristem è Naufragio mentem.

Scena 2^a. Lætiorè VOLSEI mentem lugubris perturbat Nuntius de improvvisa morte Convivantis Fratris sui, unde tertium væ! sibi obvenire putans, invitato ad leniendum Animi dolorem Vesselio pro Bacchi tripudijs, ad proximam quàm citissimè properat bona.

Scena 3^a. Vesseliis commissis Aquilarcho Hungaris, ad Sigismundum Regem Poloniæ deducendis, exhilaraturus mentem VOLSEI, perivadat Comitibus Polonis, ut culto choragio leniant funebrem VOLSEI melancholiam.

Scena 4^a. VOLSEUS, atro jam testus habitu verto dolore in furorem exerit bilem in DEUM, monitusq; à Carolao de Sacramento, concolor factus Corvo, Corvorum caput modulari Cantilenam, *cras, cras!* atq; in contemptum Religionis Corvinis dapibus esuriali feria jubet onerare mensas, expedito ad Vesseliū Zborojevio, nuntiaturò parata jam esse omnia.

Scena 5^a. Expeditus Zborojevius effusam VOLSEI in tot scelera perpendens malitiam, ubi vindicem DEI timet Nemesein, supervenientem Vesseliū deducit ad terminum.

Scena Ultima. Suscepto humanissimè VOLSEUS Vesselio, immemor Fraternalis mortis, lugubri quamvis habitu lætiorè augeat scenam, novum ducens choragium, sed in ipso bonæ mentis ac subsultantium pedum æstu, apparente Fratris defuncti umbra, territus corrui: inter vites Bacchi, cadens victima Baccho, procrastinantiq; pœnitentiam Corvus, à Divina Nemesei, ab Aquila veluti fulminatrice occiditur, in mare gratiarum auxiliante Mariâ nunquam deferendus, dum Sabbatini propositi, à Vesselio & reliquis admonitus, nihil aliud respondit nisi tria væ! ingeminans, ater æterni funeris sui cantator Cygnus vivere desit.

EPILOGUS.

Religio avocans orbem ab orgijs Bacchi, repræsentando sitientem in aquis Tantalum, famelicum inter Epuias Mydam, ad Sacramentale invitat Convivium, in Eucharistico pane & aqua Salutaris pœnitentiæ quadraginta horis celebrandum.

Ad

M. D. T. O. M. G. B. V. M. S. L. O. C.

Honorem.

